

РЕШЕНИЕ

№ 329

гр. Перник, 04.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: БИСЕР ЦВ. ПЕТРОВ

Членове: КРИСТИАН Б. ПЕТРОВ

Борислава П. Борисова-Здравкова

при участието на секретаря ЗЛАТКА М. СТОЯНОВА
като разгледа докладваното от Борислава П. Борисова-Здравкова Въззивно гражданско дело № 20231700500367 по описа за 2023 година
за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба с вх. № 3100/14.02.2023 г. от „Топлофикация София“ АД, ЕИК 831609046, с адрес: гр. София, ул. „Ястребец“ № 23 Б, чрез юрк. М., срещу Решение № 97/05.02.2023 г. по гр.д. № 2278/2022 г. на РС-Перник, **в ЧАСТТА**, с която е отхвърлен предявеният от „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046, срещу В. Г. Ч., ЕГН *****, иск за сумата 522,25 лв., от която 445,04 лв. – главница, представляваща цена за извършена услуга за ТЕ за периода от м.10.2018 г. до м.04.2020 г., ведно със законната лихва от 28.09.2021 г. до окончателното изплащане на вземането, сумата 63,08 лв. – мораторна лихва за забава от 16.10.2019 г. до 17.09.2021 г., както и суми за дялово разпределение 11,76 лв. – главница за периода от м.08.2018 г. до м.04.2020 г., ведно със законната лихва от 28.09.2021 г. до окончателното изплащане на вземането, и 2,37 лв. – лихва за периода от 01.10.2018 г. до 17.09.2021 г., като решението е постановено при участието на ФДР „Бруната България“ ООД като трето лице-помагач на страната на ищеца.

В жалбата се твърди, че в обжалваната част решението е неправилно и постановено в нарушение на материалния закон. Излагат се съображения, че ответниците са били собственици на процесния имот и потребители на предлаганите услуги от ищеца през процесния период. Навеждат се доводи, че Общите условия на дружеството са публикувани и влезли в сила, като ответниците в качеството на потребители не са упражнили правото си на възражение срещу тях по смисъла на чл. 150, ал. 3 от ЗЕ в срок от 30 дни след влизането им в сила. С оглед изложеното, съгласно чл. 32, ал. 1 от ОУ същите дължат заплащане на

сумите за топлинна енергия в 30-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. По изложените съображения се моли решението да бъде отменено в обжалваната част и предявените искове уважени, както и за присъждане на сторените разноски за производството по делото.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК въззиваемата страна В. Г. А., чрез пълномощника си адв. М., е подала отговор, с който изразява становище, че жалбата е неоснователна, а обжалваното решение е правилно и законосъобразно в отхвърлителната му част. Твърди, че по делото не е установено по безспорен начин, че същата е съсобственик на процесния имот, тъй като приложения нотариален акт за учредяване на договорна ипотека не прехвърля права, а други доказателства не са ангажирани от ищеца. Предвид неоснователността на главната искова претенция, неоснователна се явява и претенцията за лихви. По изложените съображения моли решението да бъде потвърдено в обжалваната част и да ѝ бъдат присъдени сторените пред въззивната инстанция разноски.

Окръжен съд Перник, след като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Първоинстанционният съд е сезиран с искова молба, подадена по реда на чл. 422 ГПК от „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046, срещу Б. О. А., ЕГН *****, и В. Г. Ч., ЕГН *****, с която е отправено искане да се признае за установено по отношение на ответниците, че всеки от тях дължи на ищеца сума от по 445,04 лв. – главница, представляваща цена на за извършена услуга за топлинна енергия за периода от м.10.2018 г. до м.04.2020 г., ведно със законната лихва от 28.09.2021 г. до окончателното изплащане на вземането, сумата 126,17 лв. – мораторна лихва за забава от 16.10.2019 г. до 17.09.2021 г., както и сумата 23,52 лв. – главница за дялово разпределение за периода от м.08.2018 г. до м.04.2020 г., ведно със законната лихва от 28.09.2021 г. до окончателното изплащане на вземането, и сумата 4,74 лв. – лихва за периода от 01.10.2018 г. до 17.09.2021 г. Претендират се и сторените разноски за производството.

В исковата молба се излага, че ответниците са потребители на топлинна енергия по смисъла на чл. 153 от ЗЕ за топлоснабден имот на адрес: ***, за процесния период, доставката на която се осъществява при публично известни общи условия за продажба на топлинна енергия от ищеца. Сочи се, че през процесния период ответниците са използвали и извършената услуга за дялово разпределение и не са заплатили дължимите суми. С оглед изложеното, моли предявените искове да бъдат уважени и да му бъдат присъдени разноските за производството по делото.

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК ответниците, чрез пълномощника им адв. М., са депозирали отговор на исковата молба, с който оспорват предявените искове като недопустими и неоснователни. Излагат съображения, че искът е недопустим по отношение на ответника В. Г. А. поради липсата на доказателства, че е собственик или титуляр на вещно право на ползване в сградата. По отношение на ответника Б. О. А. считат исковите за неоснователни, тъй като в имота няма монтирани отоплителни уреди и съответно не ползва предоставяната от ищцовото дружество услуга. Оспорват и основанията за заплащане на услуга за дялово разпределение, както и вземанията по размер. Възразяват за погасяване на вземанията по давност. Правят възражение за местна неподсъдност на делото, предвид обстоятелството, че постоянният им адрес в ***, поради което молят производството по делото да бъде прекратено и изпратено на СРС.

В първоинстанционното производство е приложено за послужване ч.гр.д. № 55857/2021 г. на СРС, изпратено по подсъдност на РС-Перник, където е образувано ч.гр.д. № 420/2022 г., от което се установява, че по заявление от „Топлофикация София“ ЕАД е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК срещу Б. О. А., ЕГН *****, и В. Г. А., ЕГН *****, за заплащане по 1/2 част от следните суми: сумата 890,08 лв., представляваща главница за доставена, но незаплатена топлинна енергия за периода от месец 10.2018 г. до

месец 04.2020 г. за топлофициран имот, находящ се в ***, сумата 126,17 лв., представляваща законна лихва за забава на месечните плащания за периода от 16.10.2019 г. до 17.09.2021 г., сумата 23,52 лв., представляваща главница за дялово разпределение за периода от м.08.2018 г. до м.04.2020 г., и сумата 4,74 лв., представляваща лихва за забава за периода 01.10.2018 г. до 17.09.2021 г., ведно със законната лихва върху главниците от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 28.09.2021 г., до окончателното изплащане на вземането, както и сумата 25,00 лв. – държавна такса, и сумата 50,00 лв. – юрисконсултско възнаграждение.

Заповедта за изпълнение е връчена на длъжника Б. О. А. на 24.02.2023 г., а на длъжника В. Г. А. на 23.02.2023 г. по реда на чл. 46, ал. 2 ГПК – чрез Б. О. А. – съпруг, които в срока по чл. 414 ГПК са подали възражения срещу вземанията чрез пълномощника си адв. М..

С Разпореждане от 08.03.2023 г., връчено на заявителя на 18.03.2023 г., заповедният съд му е указал да предяви установителен иск за вземанията по заповедта, във връзка с което е депозирана искова молба с вх. № 8107/20.04.2022 г. /с дата на п.к. 18.04.2022 г./, въз основа на която е образувано производството по гр.д. № 2278/2022 г. на РС-Перник.

С решението по делото районният съд е уважил предявените искове за признаване за установено, че ответникът Б. О. А. дължи на ищеца „Топлофикация София“ ЕАД ½ от задълженията за топлинна енергия, дялово разпределение и лихва за забава за процесните периоди, ведно със законната лихва върху главниците от депозиране на заявлението в съда до изплащане на вземанията, и е отхвърлил исковете срещу ответника В. Г. Ч.. Със същото решение Б. О. А. е осъден да заплати на „Топлофикация София“ ЕАД сумата 250,00 лв. – разноски за производството, и „Топлофикация София“ ЕАД е осъдена да заплати на В. Г. Ч. сумата 400,00 лв. – разноски за производството, съразмерно с отхвърлената част на иска.

Срещу така постановеното решение в отхвърлителната му част е депозирана въззивна жалба от „Топлофикация София“ ЕАД, въз основа на която е образувано настоящото производство.

При тези факти, въззивният съд намира следното:

При извършената служебна проверка по валидността на обжалваното решение, съобразно нормата на чл. 269 ГПК съдът не открива пороци, водещи до неговата нищожност.

Тъй като въззивният съд се произнася служебно по допустимостта на решението в обжалваната част, във връзка с направеното от ответниците в отговора на исковата молба възражение за местна неподсъдност на спора, следва да бъде отбелязано следното:

Възражението е направено от ответниците в срока по чл. 131 ГПК, поради което е своевременно заявено, но първоинстанционният съд е пропуснал да се произнесе по него. Допуснатото процесуално нарушение обаче в случая не води до недопустимост постановения краен съдебен акт, тъй като делото е разгледано от местно компетентния съд съгласно чл. 113 ГПК – съда, в чийто район се намира настоящият адрес на потребителя. От приложената в заповедното производство справка от НБД „Население“ е видно, че настоящият адрес на двамата ответници – потребители, е в с. ***, ***, поради което направеното възражение за местна неподсъдност на делото е неоснователно.

С оглед изложеното, решението е допустимо в обжалваната част, като относно правилността му въззивният съд е ограничен от посоченото в жалбата.

Предявени са искове по реда на чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК, вр. чл. 422, ал. 1 ГПК с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД.

Исковите са предявени за установяване вземанията на ищеца към ответниците за доставена топлинна енергия, цена за услуга дялово разпределение и лихва за забава, за което е издадена заповед за изпълнение на парично задължение, срещу която са подадени

възражения от длъжниците в срок. С оглед изложеното, на основание чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК за ищеца е налице правен интерес от предявяване на исковете.

Съгласно чл. 150, ал. 1 ЗЕ, продажбата на топлинна енергия на клиенти за битови нужди, в това число и за общите части в сградите етажна собственост, се осъществява при публично известни общи условия, изготвени от дружеството и одобрени от КЕВР. Същите влизат в сила в едномесечен срок след публикуването им в един централен и един местен ежедневник и имат силата на договор между топлопреносното предприятие и потребителите на топлинна енергия, без да е необходимо изричното им приемане от страна на потребителите. Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ клиент на топлинна енергия за битови нужди е физическо лице - собственик или титуляр на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединен към абонатната станция или към нейното самостоятелно отклонение. Следователно отношенията между потребителя и топлофикационното дружество възникват по силата на закона от момента, в който за определено лице възникне качеството на клиент на топлинна енергия. Това качество е определено в цитираната по-горе разпоредба и е свързано с притежаването на правото на собственост или ограничено вещно право върху даден имот, както и при наличието на писмен договор за продажба на топлинна енергия.

В случая оплакването в жалбата касае извода на първоинстанционния съд, че по делото не е установено ответницата В. Г. А. да е потребител на топлинна енергия за процесния имот, по което съдът намира следното:

От приложения по делото Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № ***, том ***, рег. № ***, дело 98/2000 г. се установява, че на 17.02.2000 г. Б. О. А., ЕГН *****, е придобил правото на собственост върху недвижим имот, представляващ ***.

Съгласно Нотариален акт за учредяване на договорна ипотека № ***, том ***, рег. № ***, дело 54/2007 г., на 17.05.2007 г. „Българо-американска кредитна банка“ АД е предоставила на Б. О. А., ЕГН *****, банков кредит в размер 26000,00 евро, за обезпечението на който Б. О. А., ЕГН *****, и В. Г. А., ЕГН *****, **заявяват, че в качеството на ипотекарни длъжници учредяват договорна ипотека върху следния свой собствен недвижим имот, придобит през време на брака и притежаван в режим на СИО, представляващ: жилище – апартамент ***, находящо се в ***, в жилищната сграда на бл. ***, вх. ***, ет. ***.** Нотариалният акт е подписан от ответниците, поради което направеното в този смисъл изявление представлява извънсъдебно признание на неизгодния за тях факт, че правото на собственост върху топлоснабдения имот е придобито от тях през време на брака им. Тъй като имотът е придобит по възмезден начин през време на брака между съпрузите, съгласно чл. 19, ал. 1 от СК от 1985 г. (отм.), действащ към момента на осъществяване на придобивното основание, принадлежи общо на двамата съпрузи, независимо от това на чие име е придобит. В тази връзка изявлението, направено в нотариалния акт за учредяване на договорна ипотека, съответства на останалите доказателства по делото и нормативната уредба. С оглед изложеното, в качеството на собственик на имот, придобит в режим на СИО, ответникът В. А. има качеството на потребител на топлинна енергия за имота по смисъла на чл. 153, ал. 1 ЗЕ.

Съгласно чл. 32 СК /Обн. ДВ. бр. 47 от 23 Юни 2009 г./, действащ към процесния период, разходите за задоволяване на нужди на семейството се поемат от двамата съпрузи, като съпрузите отговарят солидарно за задължения, поети за задоволяване на нужди на семейството. Поради това и предвид обстоятелството, че съпружеската имуществена общност е бездялова, следва, че съпрузите отговарят солидарно за породилите се по повод ползването на такива вещи разходи, какъвто е и разходът за доставяна топлинна енергия.

От проведената в първоинстанционното производство СТЕ се установява, че количеството топлинна енергия за СЕС е определено правилно съгласно методиката, залегнала в Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването. Изпълнено е

изискването на наредбата за разпределение на нетното количество потребена топлинна енергия между собствениците на имоти в СЕС. От направената проверка не е констатирана разлика между нетната енергия и енергията за разпределение по имоти в СЕС. Начислените суми са пресметнати съгласно методологията, утвърдена от действащата нормативна уредба през процесния период. Прогнозно определените текущи разходи на топлинна енергия и съответно начислените суми са приведени към реално отчетените или нормативно /служебно/ начислените с изравнителните сметки за съответните периоди. Установена е разлика в сумите по главницата, определена от вещото лице, и тези по исковата молба в размер на 0,02 лв., получена от закръгляне в сборовете на отделните суми, която е в полза на ответника. През време на процесния период фирмата за дялово разпределение на топлинната енергия, редовно е провеждала годишно отчитане на индивидуалните уреди, монтирани в имотите на потребителите от СЕС; изготвяла е изравнителни сметки ежегодно, които са връчвани на представител на СЕС за запознаване на отделните собственици на имоти. Вещото лице посочва, че са спазени принципите и методиката за разпределение, залегнала в Наредба Е РД-04-1 от 12.03.2020 г. за топлоснабдяването. Начислените суми за разход на топлинна енергия в процесния имот отговарят на действащата нормативна уредба през процесния период. Топломерът е преминал задължителните метрологични проверки и съответства на одобрения тип, годен е да се използва за търговски измерване, показанията му могат да се считат за достоверни.

Съдът кредитира заключението на вещото лице като компетентно и обективно дадено и го цени изцяло, поради което приема, че за процесния период /м.10.2018 г. – 30.04.2020 г./ за топлоснабдения имот е потребена топлинна енергия на стойност 890,08 лв.

От проведената СИЕ се установява, че за процесния период неплатената топлинна енергия възлиза на 890,08 лв., а задължението по услугата дялово разпределение, извършвана от „Бруната“ ООД, за което са начислени суми по 1,12 лв. на месец, възлиза на 23,52 лв.

Предвид установените факти от проведените по делото СТЕ и СИЕ, както и представените по делото писмени доказателства – Договор от 05.04.2006 г. за доставка и монтаж на уреди за дялово разпределение между „Бруната България“ ООД, и потребителите на топлинна енергия с града – етажна собственост, Протокол от събрание на ЕС на бл. 87, вх. 5, декларация и списък на собствениците, Договор от 28.05.2018 г. при общи условия за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия по чл. 139а от ЗЕ, фактури и формуляри за отчет, съдът намира възраженията на ответника, направени в отговора на исковата молба, че за имота не е потребена претендираната топлинна енергия, както и че реално не е предоставена услугата дялово разпределение, за неоснователни.

Съгласно чл. 33, ал. 1 от ОУ, одобрени с Решение № ОУ-01/27.06.2016 г. на КЕВР, публикувани във вестник „Финанси“ на 11.07.2016 г. и влезли в сила след изтичане на месечен срок от публикуването им, абонатът е длъжен да заплаща месечните дължими суми за доставяната топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. От изложеното следва, че задълженията на ответника за потребена топлинна енергия съгласно посочените общи условия са възникнали като срочни и стават изискуеми 45 дни следващи месеца на доставка.

Съгласно чл. 36, ал. 2 от ОУ редът и начинът за заплащане на услугата „дялово разпределение“ се определят от Продавача, съгласувано с Търговците, извършващи услугата „дялово разпределение“ и се обявява по подходящ начин на клиентите. От проведената СИЕ се установява, че фактурите за цената на услугата дялово разпределение са издавани ежемесечно и със срок на плащане 30 дни след издаването им, поради което задълженията на ответника за услугата дялово разпределение са станали изискуеми с изтичане на 30 дни от фактурирането им.

Съгласно чл. 86, ал. 133Д при неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи

обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Предвид липсата на доказателства, че вземанията за главница и лихва са платени на падежа, ответникът е изпаднал в забава и дължи обезщетение в размер на законната лихва. От проведената СИЕ се установява, че лихвата за забава за периода 16.10.2019 г. до 17.09.2021 г. върху главницата за топлинна енергия е 129,64 лв., а за периода 01.10.2018 г. до 17.09.2021 г. върху сумата по главницата за дялово разпределение е 4,74 лв.

С оглед изложеното съдът приема, че в полза на ищеца са възникнали вземания за топлинна енергия, дялово разпределение и лихва за забава в размер на процесните суми.

Предвид изложеното следва да бъде разгледано направеното в срок възражение от ответника за погасяване на вземанията по давност, по което съдът намира следното:

По силата на чл. 111, б. "в" ЗЗД с изтичане на тригодишна давност се погасяват вземанията за наем, за лихви и за други периодични плащания. Следователно в настоящия случай процесните вземания се погасяват с кратка тригодишна давност.

Съгласно чл. 114, ал. 1 ЗЗД давността започва да тече от момента на изискуемостта на вземането, а съгласно чл. 114, ал. 2 от ЗЗД, ако е уговорено, че вземането става изискуемо след покана, давността започва да тече от деня, в който задължението е възникнало. В случая най-старото вземане за топлинна енергия от процесния период /за м.10.2018 г./ е станало изискуемо на 16.12.2018 г., а най-старото вземане за дялово разпределение /за м.08.2018 г./ на 01.10.2018 г. В настоящия случай заявлението за издаване на заповед за изпълнение е подадено на 28.09.2021 г., т. е. преди изтичане на давностния срок за най-старото вземане за потребена топлинна енергия и цена за дялово разпределение от процесния период, с което давността за вземанията е прекъсната, на основание чл. 116 б. „б“ ЗЗД.

Вземането за лихви възниква от момента на изискуемост на главното вземане и се погасява с погасяване на главното вземане (чл. 119 ЗЗД), каквото в случая не е налице.

Следователно възражението за погасяване на вземанията по давност е неоснователно.

По изложените съображения исковите за главници и лихва се явяват основателни и следва да бъдат уважени в претендирания размер от 1/2 от общото задължение съобразно диспозитивното начало в гражданския процес.

Като законна последица от уважаване на исковите следва да бъде присъдена и законната лихва върху главниците от датата на подаване на заявлението в съда до плащането им.

Поради несъвпадане на изводите на двете инстанции решението в обжалваната част следва да бъде отменено и да бъде постановено друго, с което да бъде признато за установено, че ответникът В. Г. Ч. /с ново фамилно име А./ дължи на ищцовото дружество сумата 445,04 лв. – главница, представляваща цена за извършена услуга за ТЕ за периода от м.10.2018 г. до м.04.2020 г., ведно със законната лихва от 28.09.2021 г. до окончателното изплащане на вземането, сумата 63,08 лв. – мораторна лихва за забава от 16.10.2019 г. до 17.09.2021 г., както и сумата 11,76 лв. – главница за дялово разпределение за периода от м.08.2018 г. до м.04.2020 г., ведно със законната лихва от 28.09.2021 г. до окончателното изплащане на вземането, и сумата 2,37 лв. – лихва за периода от 01.10.2018 г. до 17.09.2021 г.

По разноските:

Предвид резултата от обжалването на въззивника следва да бъдат присъдени разноските за въззивното производство, възлизащи на 25,00 лв. – държавна такса, и 100,00 лв. – юрисконсултско възнаграждение, определено в минимален размер на основание чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 37 ЗПрП, вр. чл. 25 от НЗПрП.

Предвид изхода на спора право на разноски за първоинстанционното и заповедното

производство се поражда за ищеца, поради което обжалваното решение следва да бъде отменено и в частта, в която „Топлофикация София“ ЕАД е осъдена да заплати на В. Г. Ч. /с ново фамилно име А. съобразно справката от НБД „Население“/ сумата 400,00 лв. – разноски за производството.

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца сторените разноски за заповедното и исковото производство по предявените срещу него искове. От приложения списък с разноските се установява, че ищецът е направил разноски за заповедното производство в размер на 25,00 лв. – държавна такса, и 50,00 лв. – юрисконсултско възнаграждение, т.е. общо 75,00 лв., от които ответникът В. А. следва да му заплати 1/2 част, т.е. сумата 37,50 лв. В исковото производство ищецът е сторил разноски за държавна такса 25,00 лв., за експертизи - 450,00 лв., и юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лв., определено в минимален размер на основание чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 37 ЗПрП, вр. чл. 25 от НЗПрП, т.е. общо 575,00 лв., от което ответникът В. А. следва да му заплати 1/2 част, т.е. сумата 287,50 лв.

По изложените мотиви, Окръжен съд Перник

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 97/05.02.2023 г. по гр.д. № 2278/2022 г. на РС-Перник , **в ЧАСТТА**, с която е отхвърлен предявеният от „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046, срещу В. Г. Ч. /с ново фамилно име А./, ЕГН *****, иск за сумата 522,25 лв., от която 445,04 лв. – главница, представляваща цена за извършена услуга за ТЕ за периода от м.10.2018 г. до м.04.2020 г. , ведно със законната лихва от 28.09.2021 г. до окончателното изплащане на вземането, сумата 63,08 лв. – мораторна лихва за забава от 16.10.2019 г. до 17.09.2021 г., както и суми за дялово разпределение 11,76 лв. – главница за периода от м.08.2018 г. до м.04.2020 г., ведно със законната лихва от 28.09.2021 г. до окончателното изплащане на вземането, и 2,37 лв. – лихва за периода от 01.10.2018 г. до 17.09.2021 г. , **както и в ЧАСТТА**, в която Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046, е осъдена да заплати на В. Г. Ч., ЕГН *****, **сумата 400,00 лв.** - разноски за производството, **и ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че В. Г. А., ЕГН *****, с адрес: ***, **ДЪЛЖИ** на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Ястребец“ № 23 Б, **сумата 445,04 лв.** /четирисотин четиридесет и пет лева и 4 ст./ – главница, представляваща цена за доставена топлинна енергия за периода от м.10.2018 г. до м.04.2020 г. , **ведно със законната лихва** от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение в съда - 28.09.2021 г. до окончателното изплащане на вземането, **сумата 63,08 лв.** /шестдесет и три лева и 8 ст./ – мораторна лихва за забава от 16.10.2019 г. до 17.09.2021 г., както и **сумата 11,76 лв.** /единадесет лева и 76 ст./ – главница за услугата дялово разпределение за периода от м.08.2018 г. до м.04.2020 г., **ведно със законната лихва** от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение в съда - 28.09.2021 г. до окончателното изплащане на вземането, и **сумата 2,37 лв.** /два лева и 37 ст./ – лихва за периода от 01.10.2018 г. до 17.09.2021 г., за които вземания е издадена Заповед за изпълнение № 223/08.02.2022 г. по ч.гр.д. № 420/2022 г. на РС-Перник.

Решението е постановено при участието на ФДР „Бруната България“ ООД като трето лице-помагач на страната на ищеца „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046.

В останалата част Решение № 97/05.02.2023 г. по гр.д. № 2278/2022 г. на РС-Перник , е влязло в сила като необжалвано.

ОСЪЖДА В. Г. А., ЕГН *****, с адрес: ***, **ДА ЗАПЛАТИ** на „Топлофикация

София“ ЕАД, ЕИК 831609046, с адрес: гр. София, ул. „Ястребец“ № 23 Б, **сумата 37,50 лв.** /тридесет и седем лева и петдесет стотинки/ – разноси за заповедното производство, и **сумата 287,50 лв.** /двеста осемдесет и седем лева и петдесет стотинки/ – разноси в първоинстанционното исково производство, и **сумата 125,00 лв.** /сто двадесет и пет лева/ – разноси във въззивното производство.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____